

kotmaikhongphrachao.org

ภาคผนวกที่ 7b: หนังสือหายา — ความจริงและความเข้าใจผิด

หน้านี้เป็นส่วนหนึ่งของชุดบทความเกี่ยวกับการสมรสที่พระเจ้าทรงยอมรับ และเรียงตามลำดับดังนี้:

1. [ภาคผนวกที่ 7a: หนังสือหายา, หนังสือหายา และหนังสือหายาร้าง: การสมรสที่พระเจ้าทรงยอมรับ](#)
2. [ภาคผนวกที่ 7b: หนังสือหายา — ความจริงและความเข้าใจผิด \(หน้าปัจจุบัน\)](#)
3. [ภาคผนวกที่ 7c: มาระโก 10:11-12 และความเสมอภาคเทียมเท็จในเรื่องการล่วงประเวณี](#)
4. [ภาคผนวกที่ 7d: คำถามและคำตอบ — หนังสือหายา, หนังสือหายา และหนังสือหายาร้าง](#)

“หนังสือหายา” ที่เอ่ยถึงในพระคัมภีร์มักถูกเข้าใจผิดว่าเป็นการอนุมัติจากสวรรค์ให้ยุบการสมรสและเปิดทางให้มีการรวมกันครั้งใหม่ บทความนี้อธิบายความหมายที่แท้จริงของ [ספר כרתות] (sefer keritut) ในเฉลยธรรมบัญญัติ 24:1-4 และ [βιβλίον ἀποστασίας] (biblión apostasíou) ในมัทธิว 5:31 โดยโต้แย้งคำสอนเท็จที่กล่าวว่า “หญิงที่ถูกส่งไป” เป็นอิสระจะไปสมรสใหม่ได้ โดยยึดตามพระคัมภีร์ เราแสดงให้เห็นว่าธรรมเนียมนี้ ซึ่งโมเสสยอมปล่อยให้ผ่านเพราะ “ความแข็งกระด้างแห่งใจ” ของมนุษย์มิใช่พระบัญญัติจากพระเจ้า การวิเคราะห์นี้เน้นว่า ตามมาตรฐานของพระเจ้า การสมรสคือการรวมเป็นหนึ่งฝ่ายวิญญาณที่ผูกพันหญิงกับสามีของนางจนกว่าชายคนนั้นจะตาย และ “หนังสือหายา” มิได้ยุบพันธะนี้ ทำให้หญิงยังคงผูกพันอยู่ตราบเท่าที่เขายังมีชีวิต

คำถาม: หนังสือหายาที่เอ่ยถึงในพระคัมภีร์คืออะไร?

คำตอบ: ให้ชัดเจนว่า ตรงข้ามกับสิ่งที่ผู้นำยิวและคริสเตียนส่วนใหญ่สอน ไม่มีคำสอนจากพระเจ้าว่าด้วย “หนังสือหายา” เช่นนี้ — ยิ่งกว่านั้นก็ไม่มีแนวคิดที่ว่าหญิงซึ่งได้รับหนังสือหายาจะเป็นอิสระเข้าสู่การสมรสใหม่ได้

โมเสสกล่าวถึง “หนังสือหย่า” เพียงในฐานะองค์ประกอบหนึ่งของตัวอย่างประกอบในเฉลยธรรมบัญญัติ 24:1-4 โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อพาไปสู่พระบัญญัติที่แท้จริงในตอนนั้น คือ **การห้ามไม่ให้สามีคนแรกกลับไปนอนกับภรรยาเดิมของตน หากนางได้ไปนอนกับชายอื่นแล้ว** (ดู เยเรมีย์ 3:1) ทั้งนี้ สามีคนแรกจะ “รับนางกลับมาอยู่บ้าน” ก็ยังพอทำได้ — แต่ไม่อาจมีความสัมพันธ์กับนางอีก ดังที่เห็นในกรณีของดาวิดกับนางสนมที่ถูกอับซาโลมล่วงเกิน (2 ซามูเอล 20:3)

หลักฐานสำคัญที่ชี้ว่าโมเสสเพียงยกสถานการณ์ขึ้นมาเป็นตัวอย่าง คือการซ้ำของสันธาน **וְ** (ki, “ถ้า”) ในเนื้อความ: **ถ้า** ชายคนหนึ่งรับหญิงมาเป็นภรรยา... **ถ้า** เขาพบสิ่งที่ไม่เหมาะสม [גָּזַל, **ervah**, “ความเปลือยเปล่า”] ในตัวนาง... **ถ้า** สามีคนที่สองตาย... โมเสสสร้างฉากเป็นไปได้ขึ้นมาในฐานะกลวิธีทางวาทศิลป์

พระเยซูทรงทำให้ชัดเจนว่า โมเสส **ไม่ได้ห้าม** การหย่า แต่ก็หาได้หมายความว่าตอนดังกล่าวคือการอนุญาตอย่างเป็นทางการ แท้จริงแล้ว ไม่มีตอนใดที่โมเสส **อนุญาต** การหย่า โมเสสเพียงวางท่าที่เฉยในเมื่อเผชิญกับความแข็งแกร่งแห่งใจของประชากร — ผู้คนที่เพิ่งออกมาจากการเป็นทาสราว 400 ปี

ความเข้าใจผิดเกี่ยวกับเฉลยธรรมบัญญัติ 24 นี้มีมาช้านาน ในสมัยพระเยซู **รับบีอีลเลล** และผู้ติดตามก็ฉวยเอาสิ่งที่ ไม่มีอยู่ ในตอนนี้ออกไปใช้เช่นกัน คือแนวคิดที่ว่าชายจะส่งภรรยาไปได้ “ด้วยเหตุใด ๆ ก็ได้” (แล้ว “ความเปลือยเปล่า” גָּזַל เกี่ยวอะไรกับ “เหตุผลใด ๆ” กันเล่า?)

แล้วพระเยซูทรงแก้ความผิดพลาดเหล่านี้ว่า:

1. ทรงเน้นว่า πορνεία (**porneía** — สิ่งอันไม่เหมาะสม) เป็นเหตุเดียวที่ยอมรับได้
2. ทรงชี้ชัดว่า โมเสสเพียงผ่อนปรนสิ่งที่พวกเขาทำกับสตรี เพราะความแข็งแกร่งแห่งใจของชายอิสราเอล
3. ในคำเทศนาบนภูเขา เมื่อทรงเอ่ยถึง “หนังสือหย่า” แล้วลงท้ายด้วยวลี “แต่เราบอกท่านทั้งหลายว่า” พระเยซูทรงห้ามการใช้ตราสารทางกฎหมายนี้เพื่อการแยกจากกันของวิญญาณ (มัทธิว 5:31-32)

หมายเหตุ: คำกรีก πορνεία (*porneía*) เทียบเท่ากับคำฮีบรู גָּזַל (*ervah*) ในฮีบรูหมายถึง “ความเปลือยเปล่า” และในกรีกขยายความเป็น “สิ่งอันไม่เหมาะสม” Porneía ไม่รวม การล่วงประเวณี [μοιχεία (*moicheía*)] เพราะในสมัยพระคัมภีร์ โทษคือความตาย ในมัทธิว 5:32 พระเยซูทรงใช้ทั้งสองคำไว้ในประโยคเดียวกัน แสดงว่าเป็นคนละเรื่องกัน

จำเป็นอย่างยิ่งว่า หากโมเสสไม่สอนเรื่องการหย่า ก็เพราะพระเจ้าไม่ได้ทรงบัญชาให้เขาสอน — เพราะโมเสสเป็นผู้สวดขอร้องและพูดเฉพาะสิ่งที่ได้ยินจากพระเจ้าเท่านั้น

สำนวน **sefer keritut** ซึ่งแปลตรงว่า “หนังสือแห่งการตัดขาด” หรือ “หนังสือหย่า” ปรากฏเพียงครั้งเดียวในพระธรรมโทราห์ทั้งหมด — ก็คือในเฉลยธรรมบัญญัติ 24:1-4 นั่นเอง กล่าวอีกนัยหนึ่ง ไม่มีที่

ใดที่โมเสสสอนว่าชายควรใช้หนังสือฉบับนี้เพื่อส่งภรรยาไป สิ่งนี้ชี้ว่าเป็น **ธรรมเนียมที่มีอยู่ก่อนแล้ว** สืบเนื่องมาจากช่วงเวลาถูกกดขี่ในอียิปต์ โมเสสเพียงกล่าวถึงสิ่งที่ ทำกันอยู่แล้ว หาใช่ทรงสั่งเป็น พระบัญชาจากพระเจ้า ทั้งนี้อย่าลืมว่า โมเสสเองเมื่อราวสี่สิบปีก่อนก็เคยอยู่ในอียิปต์ และย่อมรู้จัก ธรรมเนียมทางกฎหมายทำนองนี้

นอกเหนือจากโทราห์ “แทหนักค์” ก็ใช้คำว่า **sefer keritut** เพียงสองครั้ง — และทั้งสองครั้งเป็นเชิง อุปมา กล่าวถึงความสัมพันธ์ระหว่างพระเจ้ากับอิสราเอล (เยเรมีย์ 3:8 และอิสยาห์ 50:1)

ในสองการใช้เชิงสัญลักษณ์นี้ ไม่มีนัยใดบอกว่าเพราะพระเจ้าประทาน “หนังสือหย่า” แก่อิสราเอล ชาตินี้จึงเป็นอิสระที่จะไปรวมตนกับพระอื่น ตรงกันข้าม การทรมานฝ่ายวิญญาณถูกประณามตลอด ข้อความ กล่าวคือ **แม้ในเชิงสัญลักษณ์ “หนังสือหย่า” นี้ก็ไม่ได้เปิดทางให้หญิงเข้าสู่การรวมกันครั้งใหม่**

พระเยซูยังไม่เคยทรงยอมรับหนังสือฉบับนี้ว่าเป็นสิ่งที่พระเจ้าทรงอนุมัติเพื่อให้ “การแยกจากกัน ของวิญญาณ” ถูกต้องตามกฎหมาย สองครั้งที่คำนี้ปรากฏในพระกิตติคุณอยู่ในมัทธิว — และอีกครั้ง หนึ่งในตอนขนานที่มาระโก (มาระโก 10:4):

1. มัทธิว 19:7-8: พวกฟาริสีเป็นผู้เอื่อยถึง และพระเยซูทรงตอบว่าที่โมเสส “อนุญาต” (**epétrepse**n) ให้ใช้หนังสือหย่า ก็เพราะความแข็งกระด้างแห่งใจของพวกเขา — หมายความว่าไม่ใช่พระบัญชาจากพระเจ้า

2. มัทธิว 5:31-32 ในคำเทศนาบนภูเขา เมื่อพระเยซูตรัสว่า:

“มีคำกล่าวว่า ‘ผู้ใดจะหย่าภรรยา ก็ให้หนังสือหย่าแก่เธอ’ แต่เราบอกท่านทั้งหลายว่า ผู้ใดหย่าภรรยา ของตน เว้นแต่ด้วยเหตุแห่ง **porneía** ย่อมทำให้นางล่วงประเวณี และผู้ใดที่แต่งงานกับหญิงที่ถูกหย่า **ผู้นั้นล่วงประเวณี**”

ฉะนั้น “หนังสือหย่า” ที่ว่ากันนี้จึงไม่เคยเป็นการอนุญาตจากพระเจ้า แต่เป็นเพียงสิ่งที่โมเสสยอม ผ่อนปรนเพราะความแข็งกระด้างแห่งใจของประชาชน ไม่มีส่วนใดของพระคัมภีร์สนับสนุนแนวคิดที่ว่า หญิงผู้ได้รับหนังสือฉบับนี้จะ “พ้นพันธะฝ่ายวิญญาณ” และเป็นอิสระจะไปผูกพันกับชายอื่นได้ แนวคิด นั้นไร้มูลในพระวจนะและเป็นเพียง “ตำนาน” คำสอนที่ชัดเจนตรงไปตรงมาของพระเยซูทรงยืนยัน ความจริงข้อนี้